

Paranormaal met een knipoog

Waargebeurde paranormale verhalen

Marianne Notschaele-den Boer

PARANORMAAL MET EEN KNIPOOG

Paranormale, waargebeurde
verhalen

Marianne Notschaele-den Boer

Uitgeverij RHA Publishing – Zundert

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit e-book in pdf mag je doormailen aan anderen, maar het is niet geoorloofd wijzigingen aan te brengen in bestaande teksten en/of lay-out of verhalen te kopiëren voor ander gebruik.

Het copyright van ***Paranormaal met een knipoog*** berust bij Uitgeverij RHA Publishing.

© Inhoud/tekst - Marianne Notschaele-den Boer, juli 2024

© Gratis e-book, Uitgeverij RHA Publishing te Zundert

© Foto's uit privébezit, rechtenvrije foto's gemaakt met AI Bing Co Pilot

© Coverafbeelding Marianne Notschaele-den Boer

NUR 727

INHOUD

Inleiding

1. Vlindergroet
2. Ik ben niet paranormaal
3. Het bosritueel
4. Sterrenpoort
5. Jomanda en het kleine wonder
6. Op stap met geesten
7. De mysterieuze raadgever
8. Russische geest

Wie maakte dit e-book?

INLEIDING

In vervolg op de drie eerdere e-books die ik schreef:

[Ik loop je astraal voorbij!](#)

[112 ENGEL! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek](#)

[Geest\(ige\) ontmoetingen](#)

is hier **Paranormaal met een knipoog**, een nieuwe bundel met waargebeurde paranormale verhalen.

Veel leesplezier!

Marianne Notschaele-den Boer

www.vorigelevens.nl

1. VLINDERGROET

In het e-book *Geest(ige) ontmoetingen* schreef ik over het contact dat ik eerder had met mijn overleden vader. Direct na zijn dood liet hij elektrische apparaten aan- en uitgaan en lampen knipperen. Wat later liet hij zich in geestvorm zien door in mijn dromen te verschijnen. Ik beloofde een update als er zich weer iets bijzonders zou voordoen.

In het begin van de zomer van 2023 zat ik in onze tuin. De tuin is aan de forse kant: veel gras, eiken, berken en sinds kort grote vakken met bloemen. Verbena (Verveine/IJzerhard) werd aangeplant. Een keuze die de

tuinarchitect maakte vanwege de paarse bloemenpracht. Verbena ruikt lekker naar citroen, van de bloemen kun je kruidenthee maken en de planten zijn aantrekkelijk voor kwetsbare insecten zoals bijen en hommels. Pas toen de planten eenmaal bloeiden ontdekte ik dat Verbena dé plant is voor helderzienden. Nooit geweten.

Het was een uur of zeven in de avond en ik genoot buiten van de laatste zonnestralen. De rode, houten ligstoel waarop ik onderuitgezakt zat, met mijn blote voeten op een bankje, stond ver uit de buurt van de bloemperken waarboven insecten zoemden. Hier en daar fladderden witte vlinders, koolwitjes, boven de voor hen aanlokkelijke bloemen. Plots vloog een blauwpaarse vlinder in rechte lijn op me af.

De vlinder moest een flinke afstand overbruggen van één van de bloemperken naar de plek in de tuin waar ik me bevond. “Hé, pap”, zei ik hardop, “leuk dat je langskomt”. De begroeting floepte eruit. Beetje gek. Omdat ik bezoekjes van vlinders niet direct verbind aan een groet van een overledene, zei ik grappend: “Nou, pap, laat eens iets bijzonders zien. Wat kan deze blauwpaarse vlinder zodat ik weet dat jij in de buurt bent?”

Als ongelovige paranormale Thomas houd ik van ‘zien en dan geloven’, bewijs dus. De vlinder fladderde naar mijn linkervoet en ging op mijn grote teen zitten. Uh?

“Nee, pap, dat is niet genoeg”, zei ik. De vlinder steeg op, vloog naar mijn rechtervoet en streek dáár neer op mijn andere grote teen. Frappant, maar onvoldoende geloofwaardig vond ik. “Is dat alles wat je kan?” vroeg ik.

Opnieuw steeg de vlinder op, ik dacht dat ie-van me vandaan zou vliegen. Zie je wel, een doodgewone vlinder. Maar het klapwiekende blauwpaarse insect maakte een vlucht in de richting van mijn hoofd, landde op mijn voorhoofd, op de plek van mijn ‘derde oog’, en bleef daar zitten. Ik durfde niet te bewegen, bang om de magie te verbreken.

Na een minuutje vloog-t-ie weg, mij in verbazing achterlatend. Want in alle jaren dat ik buiten in onze tuin zat, is er geen enkele vlinder ooit óp mijn lichaam gaan zitten, laat staan eentje die van mijn linker naar mijn rechterteen vliegt om vervolgens op mijn voorhoofd te landen, precies op het plekje tussen mijn wenkbrauwen. Zou het dan toch...?

Ik beloof plechtig niet meer ongeloofig te lachen als mensen spreken over een vlindergroet van een overledene. De kleinste onverwachte berichtjes uit een andere dimensie laten ons zien dat er zoveel meer is tussen hemel en aarde. “Pap, bedankt!”

2.

IK BEN NIET PARANORMAAL

Ik nam een keer deel aan een paranormale beurs om voorlichting te geven over reïncarnatietherapie. Met 'het paranormale' had ik niets. Dacht ik...

In de periode dat ik mezelf nog kwalificeerde als 'ik ben helemaal niet paranormaal', was ik wel te vinden op regionale alternatieve gezondheidsbeurzen, meestal samen met een collega. Gezellige dagen voor ons en informatieve dagen voor beursbezoekers.

In de jaren negentig stond de ontwikkeling van reïncarnatietherapie nog in de kinderschoenen. Ik vertelde graag over therapie en over hoe vorige levens bij je in de

weg konden zitten, hield lezingen en deed visualisaties met geïnteresseerden zodat ze dankzij een geleide meditatie (hopelijk) zelf een vorig leven konden ervaren. Dit had niets te maken met paranormale zaken, vond ik. Het was simpelweg leuk om voorlichting te geven als afgestudeerd regressie- en reïncarnatietherapeut; met helderzienden, mediums en paragnosten had ik weinig op. Dat waren alternatievelingen die de toekomst voorspelden en meenden aura's te kunnen zien.

Energiewolk

De dag dat ik aanwezig was op een grote spirituele beurs in Utrecht is alweer jaren geleden, maar deelname eraan veranderde mijn kijk op het paranormale gebeuren.

De organisatie had me een grote tafel en een stoel toegewezen aan het einde van een lange rij tafels in de grote evenementenhal. De voor mij gereserveerde plek voelde somber en zwaar aan.

Eerst maar eens wat lichte energie 'aanmaken', bedacht ik. Ik drapeerde een van huis meegenomen indigoblauw fluwelen kleed over de tafel en zette daarop mijn spullen. Blauw beschouwde ik als een prettige kleur om de communicatie op gang te brengen met eventuele bezoekers. Ik legde stapeltjes brochures klaar en bedacht vervolgens dat de tafel nog meer lichte energie nodig had. Daarom verzong ik een mooie wolk lichtgele energie en liet die rond de tafel draaien. Dat zag er stukken beter uit. De dag kon beginnen!

Het was wachten op Aisha, een collega-therapeute die later zou aanschuiven. Intussen bekeek ik de dichtstbijzijnde beursdeelnemers. Mij onbekende mediums en paragnosten zetten bordjes op hun tafels: wie ze waren en wat een 10 minuten gesprek kostte. Ik herkende één paragnost omdat hij meerdere boeken had geschreven. De man zat een eind bij me vandaan. Zowel zijn tafel als hijzelf voelden op afstand prima aan. Licht en helder, ook al was hij niet het type waarmee ik een gesprek zou aanknopen. Over de rest van de rij tafels met paranormale beursdeelnemers hing een groezelig waas.

Raar, dat ik in deze hoek van de zaal was neergepoot. Ik zou alleen voorlichting geven over regressie- en reïncarnatietherapie. Wat deed ik als non-para figuur tussen deze mediums en paragnosten?

Sommige van hen keken chagrijnig voor zich uit. In een poging hun blik te vangen om contact te maken, knikte ik ze glimlachend toe, maar mijn vrolijke gezicht brak geen ijs. Ik voelde me een vreemde eend in de bijt. De onrustige energie die om enkele paranormaargevoelige personen heen hing, sprak me niet aan. Grijzige slierten.

Een deel van de zaalparagnosten en- mediums waren aan de dikke kant. Sommigen hadden (te) overvloedig gegeten en gedronken, bij anderen was de aura 'gevuld' met energie afkomstig van cliënten die eerder bij hen op consult waren geweest. Aangekleefde rommel. Dat ik dit registreerde, viel me niet op. Voor mij was dat een gegeven.

Gedachtenkracht

Aisha arriveerde en zei: “Wat doe jij hier tussen de mediums? Is er geen therapie-afdeling?” “Ik weet ook niet waarom ze me hier hebben neergezet. Werken met vorige levens is toch niet paranormaal? Zullen we onze tafel verplaatsen?”

Een medium dat in een - volgens hem - ‘dode hoek van de zaal zat’ wilde graag ruilen van plek. Kwam dat even goed uit! We verhuisden onze spullen, inclusief het blauwe kleed en de brochures over therapie.

Aisha zei: “Ik weet niet of er in deze uithoek van de zaal mensen komen.” “Tuurlijk wel”, reageerde ik stellig. “Wacht, ik zet betere energie neer.” “Uh?” “Meer krachtige en liefdevolle energie. Is zo gepiept. Ik denk extra gouden licht om onze tafel heen, mik er wat draaiende sterren in en maak daarna een stevige energieverbinding met het universum.” Aisha’s keek me glazig aan. “Zo doe je dat,” zei ik, “als je sombere en suffe energie moet opleuken. Dan zet je een krachtige energiewolk neer.” “Heb je ooit Reiki gedaan?”, vroeg ze. “Nee, hoezo?” “Omdat je van die rare dingen doet met energie.”

Nu was het mijn beurt om verbaasd te kijken. “Waarom zou ik onze beursstand geen energieboost mogen geven? Anders komt er geen kip.”

Vaders lessen

Lang voordat de wet van de aantrekkingskracht populair werd om datgene te manifesteren wat je graag wilt hebben, regelde mijn vader altijd van alles door middel van gedachtenkracht. Ik wist niet beter dan dat het zo werkte. Hij leerde me: “Als ik met de auto naar de stad ga en in het centrum moet parkeren is dat altijd lastig. Vlak voordat ik vertrek, regel ik tevoren een mooi plekje door met mijn geest een vrije parkeerplaats te creëren.” Files op snelwegen verreed hij op eenzelfde manier. “Als ik in de auto stap, check ik meteen welke route ik moet nemen om ergens veilig en snel aan te komen. Door kort uit mijn lichaam te gaan, denkbeeldig een stuk boven de auto te gaan hangen en naar beneden te kijken. Dan zie ik welke route het vlotst verloopt.” Dat werkte goed, ook voor mij. Totdat digitale routeplanners dit klusje overnamen.

In mijn indertijd beginnende praktijk ‘beveiligde’ ik mijn persoonlijke energieveld door me tijdens therapie-sessies in een passende energiekleur te hullen. Na ieder cliëntbezoek reinigde ik de praktijkruimte met gewone schoonmaakmiddelen en stofzuiger, zette het raam open, en liet in gedachten een speciale witte tornado van energie rondgaan. Als het dan nog niet schoon genoeg aanvoelde, klingelde ik met Tibetaanse belletjes in de hoeken, net zolang tot het geluid weer helder klonk. Niets bijzonders.

Doe mij er maar één!

Een man kwam naar onze tafel toegelopen. Een veertiger, gekleed op zijn Bhagwans. Automatisch deed ik een stap achteruit. Ik was blij dat de tafel tussen ons in stond, want opeens begon hij uit het niets keihard te schreeuwen: “Jullie paragnosten, jullie zijn allemaal knettergek!” Okay, dacht ik, die spoort niet. Ik haalde diep adem en zei rustig: “Ga ergens anders schreeuwen. Ik ben een therapeut, geen paragnost. Ik ben niet eens paranormaal begaafd.”

Hij keerde zich om, liep in de richting van andere mediums die achter hun tafels zaten en schreeuwde hen daar hetzelfde toe. Tegen Aisha zei ik: “Ik zal de energieverbinding met boven, die ik daarnet maakte, een beetje bijstellen. We hebben hier echt meer zuiver licht nodig én betere focus op normale beursgangers die informatie willen hebben over reïncarnatietherapie.”

Vijf minuten later liep een nette man van vijftig plus op ons af. Hij stopte voor onze stand en zei dwingend: “Doe mij er maar één.” Ik keek hem vragend aan. “Een vorig leven natuurlijk, doe mij er maar één! Daarvoor zit je hier toch?”

Dit ging een lange dag worden. Ik legde hem uit dat ik geen vorige levens kon zien, ik zat hier om voorlichting te geven over reïncarnatietherapie. “Kun je het proberen?” “Wat?” “Of je een vorig leven bij me ziet?” Ik zuchtte en rolde nog net niet met mijn ogen. Begreep hij nou nog niet dat ik geen medium was? Lichtjes geïrriteerd antwoordde ik: “Wil je dat ik iets voor je

verzin, vooruit. Je hebt een zwaar kloosterleven gehad als man. Frankrijk, tussen 1600-1700. Daar heb je nog steeds last van. Je snakt nu naar vrijheid en kan er niet tegen dat anderen bepalen wat je wel of niet wil of moet geloven. Dat krijg je, met zo'n eentonig monnikenleven. Je voelde je ongelukkig tussen al die broeders in dezelfde bruine kledij, je voelde je opgesloten. Daarom draag je nu zelden bruine kleding, dat vind je verschrikkelijk. Omdat het je aan die tijd herinnert." De man grijnsde en wees naar één van de mediums aan de andere kant van zaal. Hij zei: "Die paragnost met die grijze baard die daarginder zit, zei net precies hetzelfde. Als jij niet paranormaal bent, hoe weet jij dit dan?" Ik schrok. Hij had aangedrongen, ik had zomaar wat gezegd. Hij draaide zich om, liep weg en liet me in verbazing achter.

Aisha grijnsde en zei: "Ik wist niet dat jij vorige levens bij anderen kon zien." "Nee, dat klopt, dat kloosterleven kwam spontaan in me op. Ik ben niet helderziend, ik zie niks."

Paragnosten en mediums, zij kregen indrukken in de vorm van filmbeelden. Ik zag geen films. Bovendien, ik was een therapeut die had geleerd om te werken met regressietechnieken. Iedereen kon reïncarnatietherapeut worden en cliënten begeleiden in hun herinneringen aan vorige levens. Daarvoor hoefde je heus niet paranormaal begaafd te zijn.

Helder weten of fantasie

De uithoek in de zaal waar onze informatietafel stond, werd die dag een ware trekpleister. Aisha en ik hadden het druk met nieuwsgierige beursbezoekers die we informatie gaven over therapie en werken met vorige levens. Bij de andere tafels verderop, waaraan de mediums en paragnosten zaten, was het rustig. Bijna stil. Weinig bezoekers vroegen om een tien minuten durend gesprek waarvoor een klein bedrag betaald moest worden. Eén medium liep in de middag naar me toe en vroeg boos: “Wat heb jij uitgespookt? Waarom komen ze wel naar jou en niet naar ons?”

Waar had hij het over? Ik was juist blij met alle mensen die Aisha en ik van informatie voorzagen.

Aan het einde van de beursdag bleef het zinnetje ‘doe mij er maar één’ me achtervolgen. Hoe kwam het dat ik zomaar wat wist over een vorig leven van een mij onbekende persoon?

Pas na weken dacht ik aan alle keren dat ik verhaaltjes over anderen bedacht. Mijn ouders beweerden dat ik vanaf kleins af aan veel te veel fantasie bezat. Ik verzon van alles. Tijdens het bijwonen van oersaaië missen in de kerk, oninteressante toneelvoorstellingen in het theater, klassieke orkestuitvoeringen waarbij ik me verveelde tussen het publiek. Op zulke momenten staarde ik in het luchtledige en schoten me allerlei gedachten te binnen over mensen waar ik naar keek. Over wat ze thuis deden, welk beroep ze uitoefenden, of ze aardig waren of niet, wat voor een leven ze hadden,

welke vorige levens ze hadden gehad. Voor mij was dit tijdverdrijf: mensen observeren en over ze fantaseren. Het duurde erg lang voordat ik begreep dat ik gewoon dingen *wist*. En jaren om te beseffen dat spontane indrukken, dingen zomaar weten en daar een plaatje bij maken, in de categorie helderzien/helderweten valt. Pas sinds een jaar of tien durf ik hardop te zeggen dat ik een paranormaalgevoelige reïncarnatietherapeut ben die vorige levens ziet.

De man die me die beursdag een essentiële levensles bijbracht met betrekking tot mijn paranormale talenten, ben ik met terugwerkende kracht dankbaar. Het schijnt vaker voor te komen: als je ergens een talent voor hebt, heb je dat zelf niet door omdat het zo gewoon is.

3. HET BOSRITUEEL

Een sjamaan uit het buitenland zou op een magische plek in het bos een energetische poort openen. Was dat werkelijk zo? Of geloven we graag in spirituele sprookjes...

Een vriend belde. “Doe je mee aan een bosritueel?”
“Wat moet ik me daarbij voorstellen?”
“Het is bij jou in de buurt. Ik kom je ophalen, mijn vrouw gaat ook mee. Dan rijden we samen. Het is ergens midden in de bossen, ik ben wel eens op die plek geweest.”
“Maar wat is de bedoeling?”

“Gewoon, gezond wandelen met zijn allen in het bos en daarna op een speciale plek een groepsvisualisatie doen. Iedere deelnemer betaalt twintig euro contant, verzamelen bij het dorpscafé. Een vrouwelijke sjamaan uit Amerika gaat energetische poorten openen naar een andere werkelijkheid. Of zoiets.”

Ik vond het vaag, maar was nieuwsgierig. “Okay, ik doe mee.”

De dag waarop het ritueel zou plaatsvinden had ik weinig omhanden; ideaal om een frisse neus te halen in een herfstig bos. Ik was er klaar voor om het groepsgebeuren bij te wonen.

Onderweg ernaartoe, in de auto, graptten we over de naam van café *De Tijd*, het verzamelpunt. Het was de hoogste tijd dat we dit bijzondere ritueel gingen bijwonen. We waren een beetje zenuwachtig. Geen idee wat we nou echt konden verwachten.

De auto parkeerden we dubbel op een weggetje bij het café, want het was druk. Meer dan dertig mensen hadden zich opgegeven voor deelname. Dat ritueel moest wel héél bijzonder zijn als ‘die beroemde sjamaan uit het buitenland’ er minstens zeshonderd euro zwart aan kon verdienen.

Kabouter

Een bontgekleurde mix aan alternatief uitzijnde wandelaars zette zich in beweging, onder leiding van een Belgische man. Een zeventigplusser met lange grijze

baard, klein van stuk en tonnetjerond. Vriend en ik misten zijn puntmuts, hij zag eruit als gezellige grote kabouter. Zijn Vlaamse tongval was lastig te verstaan, maar ‘verzamelen en die kant uit’, was helder.

Via een geasfalteerde weg liepen we daarna over zanderige paden richting bos. De grond was bedekt met herfstbladeren, in fraaie orangerode en geelbruine tinten. Daar waar we liepen, ritselden afgevallen bladeren onder onze schoenen.

De meesten wandelden in stilte; af en toe ving ik woorden van de kabouterman op. Regelmatig zei hij als een soort mantra ‘Je mag niet oordelen’, op zijn plat Vlaams mét zachte G: “Ge meugt niet eurdelen”. Vriend en ik gniffelden, ja, dat wisten wij ook wel. Oordelen en veroordelen zonder ins & outs te kennen, dat hoort niet. Na een minuut of zeven lopen bereikten we de eindbestemming, dé magische plek in het bos! De lengte en duur van de wandeling vielen me tegen, maar dat lag geheel aan mezelf en mijn verwachtingen die slechts gebaseerd waren op het telefoongesprek dat ik met m’n vriend had gehad.

Ik stootte hem aan, tikte op mijn horloge en fluisterde: “Wel een korte wandeling, hè?”

“Niet oordelen”, siste hij grijnzend terug.

“O ja”, zei ik lachend, “dat is waar”.

Blonde sjamaan

Ik dacht aan het puzzelwoord dat mijn oma me als kind had geleerd: tra = open plek in het bos.

We stonden nu op zo'n open plek, naast indrukwekkende beukenrijen. Majestueuze dikke, grote en hoge bomen, hun bladeren in prachtig goudgele herfsttooi. Deze beuken waren zo'n tweehonderd jaar oud en maakten deel uit van een oprijlaan voor koetsen, die eens hoorde bij een inmiddels vervallen landgoed. De natuurplek was mooi, maar absoluut niet magisch wat energie betreft. Er viel niets speciaals aan energie te voelen of zien, hoe goed ik mijn paranormale antennes ook gebruikte.

Aan vriend en zijn vrouw, ook paranormaal begaafd, vroeg ik zachtjes: "Zien of voelen jullie hier iets bijzonders aan energie?"

"Nee, jij?"

"Niks. Noppes." Ik giechelde: "We meugen niet eurdelen." Misschien waren we gewoon niet paranormaal getalenteerd genoeg om een locatie waar een energiepoort zou komen, te herkennen.

Eén vrouw maakte zich los van de groep en vroeg in het Engels of we met zijn allen in een cirkel wilden gaan staan. Dat moest de sjamaan zijn; ze was me nog niet eerder opgevallen.

Het energieveld dat haar omringde was klein en dof, grijsig van kleur. Ongekamde lange blonde haren hingen vet en slonzig om haar hoofd. 'Niet oordelen', berispte ik mezelf, terwijl ik naar haar gekreukte turquoise laagjesrok keek en de afgetrapte gymschoenen die daar onderuit staken. Het donkerblauwe regenjack dat ze aan had was praktisch. Wat deed uiterlijk ertoe? Hier stond

een kundige vrouw, waarom zou ze zich anders als sjamaan profileren?

Ze stelde zich voor en stak een warrig verhaal af over de 'poort naar het licht', die ze op 'deze bijzondere magische plek in Nederland' ging openen. De poort was er al, zij hoefde alleen nog maar de verbinding te leggen met een andere energiepoort in Amerika. De Vlaamse kabouter stond naast haar en knikte enthousiast.

Mijn vriend, die vijf meter verderop in de cirkel stond, grijnsde naar me. Hij rolde met zijn ogen. Ik moest lachen en schudde lichtjes 'nee' met mijn hoofd. Niet lachen, dat was ongeleefd. Niet (ver)oordelen, voordat we meer hadden gezien en meegemaakt.

Ik trok een ernstig gezicht en nam een neutrale houding aan.

Buiten de gevormde kring begon een man ritmisch op een meegebrachte trommel te slaan. De sjamaan vroeg of iedereen elkaar een hand wilde geven, zodat we ons beter met elkaar konden verbinden. Alle energie die straks zou vrijkomen na het openen van de poort, moest door ons heen kunnen stromen.

'Ho, wacht even', dacht ik, 'aan een groepsvisualisatie beginnen zonder persoonlijke begrenzing?' Het leek me onverstandig om zomaar met meer dan dertig mensen tegelijk in verbinding te staan. Mij was geleerd om bij groepsmeditaties aandacht te besteden aan de aura's van alle aanwezigen. Goede gronding zorgt ervoor dat ongewenste energieën of kwaadwillende of dolende entiteiten zich niet direct toegang tot iemands aura kunnen verschaffen of erger, blijven plakken. Snel zette

ik mijn voeten stevig neer in de herfstbladeren, dacht een dunne beschermende energielaaag om me heen en verbond me in gedachten met het middelpunt van de aarde. Mijn onderste chakra's draaide ik ter bescherming denkbeeldig dicht, de bovenste zette ik open. Ik wilde wel kunnen 'zien' of er iets bijzonders tijdens het ritueel zou gebeuren. Daarna maakte ik pas connectie met de personen wiens handen ik vasthield.

Sprookje

De blonde sjamaan legde op een wit plastic bord een hoopje maïszetmeel, teken van vruchtbaarheid, dat ze naar indiaans gebruik in vier windrichtingen wegblies. Met grote hand- en armgebaren nodigde ze energie- wezens vanuit het noorden, zuiden, oosten en westen, én vanuit de boven- en onderwereld uit om deze kant op te komen. Alle geesten verenigt u! Verbinding met geesten was haar toverwoord.

Ik wachtte geïnteresseerd af. De meeste deelnemers van de kring waren ondertussen in lichte trance. Ze hielden hun ogen gesloten en hun lichamen bewogen op het geluid van de klanken die de trommelaar voortbracht.

Ik was de enige die paranormaal meekeek; hoe ging ze die energetische poort openen?

Haar aura bleef klein en grijsig. Niets wees erop dat ze zich met andere energieën had verbonden. Er golfde wel lichtgele energie door handen en armen van de mensen die elkaar vasthielden. Behalve een dunne laag gele

groepsenergie boven de hoofden van de deelnemers, ontstond er geen vortex of andere energiestroom. Laat staan dat er van een energetische poort sprake was. Ze ratelde maar door in het Engels. Over windrichtingen, de indiaanse cultuur, de onderwereld met dolfijnen, zeemeerminnen en Neptunus, koning van de zee. Ik haakte af. Het enige waar ik aan kón denken was het sprookje van 'De nieuwe kleren van de keizer'. De blote keizer, die zich nieuwe onzichtbare kleding liet aansmeren door oplichters. Het volk dat net deed alsof de ongeklede keizer de prachtigste gewaden aan had. Slechts één kind durfde te roepen dat de keizer in zijn blootje liep! Vergelijkbaar met wat hier in het bos gebeurde. Deelnemers zouden na afloop ongetwijfeld aan anderen vertellen dat ze 'iets fantastisch hadden gezien en meegemaakt, het openen van een energiepoort'. Want als je niets ziet, ben je niet spiritueel ontwikkeld genoeg. Of je doorziet wat er werkelijk speelt, maar of je daarmee vrienden maakt...

Het getrommel stopte, de sjamaan stootte een schelle kreet uit en riep: "De poort is nú geopend!" Haar gezicht was ondertussen rood aangelopen, ze zag er moe uit. Al dat bewegen met haar armen, het vele praten, de geslaakte kreten, hadden moeite gekost. Kringdeelnemers openden hun ogen en lieten elkaars handen los. Sommigen glimlachten blij en starden gelukzalig voor zich uit. Dankzij de meditatie hadden ze mogelijk toch nog een persoonlijke, magische ervaring beleefd.

Ik keek naar mijn vriend. Met een dramatische blik sloeg hij zijn ogen ten hemel alsof hij wilde zeggen 'wat een poppenkast'. Vriend, zijn vrouw en ik, we hadden niets maar dan ook niets paranormaals op energiegebied waargenomen, terwijl we dat normaalgesproken wél konden. Was het bosritueel te hoog gegrepen voor ons drieën? We mochten niet oordelen, maar er zeker iets van vinden.

Lessen

Een stevige wind stak op, nieuwe herfstbladeren dwarrelden naar beneden. De eerste regen van die dag viel in kleine druppels uit de lucht. De prachtige oude beuken stonden er nog net zo schitterend bij als drie kwartier geleden, voordat de groepsvisualisatie begon. Een mooie plek in het bos. Niets meer, niets minder.

Vriend, zijn vrouw en ik, we namen de kortste weg terug naar onze geparkeerde auto. Eenmaal buiten gehooraafstand van de anderen, die voor een nabeschouwing over energetische poorten openen nog het café indoken, schaterden we het uit. "Zou de sjamaan het zelf geloven?" We raakten er niet over uitgepraat.

Het bosritueel was een openbaring voor me. Tot dat moment had ik niet geweten dat er in de spirituele wereld ook blote keizers rondlopen. Automatisch was ik ervan uitgegaan dat alle sjamanen zuiver en integer waren. Daarom vond ik de twintig euro die ik voor deze les betaalde, toch goed besteed.

Vriend, zijn vrouw en ik, we hadden een gezellige middag. Zelden zo gelachen. Voor alle andere deelnemers wens ik dat het een mooie ervaring was, of dat ze anders een prettige caféontmoeting hadden na afloop met gelijkgestemden.

“Ge meugt niet eurdelen” ... mee eens, maar een mening vormen naar aanleiding van wat ik paranormaal ‘zag’ en meemaakte, dat mag best.

4. STERRENPOORT

De ene Stargate is de andere niet.

Monika belde. Ze nodigde me uit om deel te nemen aan een *Stargate*-bijeenkomst in Zandvoort. Iets met mediteren, en koperen buizen die een energetische toegang vormen tot het universum. Ze wilde er weinig over kwijt, want zei ze: “Je moet het zelf ervaren!”

Monika ken ik als sympathieke therapeute en masseuse, die ook aan *Egyptian Healing* doet. Ze loopt tegen de zeventig. Roodgeverfde haren, een fors postuur. Je kunt haar uittekenen in zeegroene lange, wijde jurken en zelf-

gemaakte rinkelende armbanden en halskettingen. Zomer of winter, haar blote voeten steken stevast in open sandalen. Een kleurrijke vrouw, met het hart op de goede plaats.

Meestal laat ik me alleen overhalen tot spirituele bijeenkomsten als ik vooraf tot in detail ben geïnformeerd. Eind jaren negentig zag ik de sciencefictionfilm *Stargate* in de bioscoop. Een film waarin onderzoekers door een magische blauwe poort heen reisden en in contact kwamen met *aliens*.

Wat kon ik bij Monika verwachten? Ze hoorde de aarzeling in mijn stem en haastte zich te zeggen dat mijn partner natuurlijk ook van harte welkom was. Of ik dan wel zin had om te komen?

Alsof mijn nuchtere echtgenoot hiervoor te porren is, dacht ik. Bijeenkomsten met een spiritueel tintje laat hij negen van de tien keer aan zich voorbijgaan. Ik beloofde dat ik het hem zou vragen en dat ik zou terugbellen. Verrassend genoeg reageerde manlief positief: “Een ontspannende meditatie in Zandvoort. Mooi, dan kunnen we daarna samen naar het strand.” Hij dacht in termen van een relaxmeditatie en een vrije middag die handig te combineren viel met een strandwandeling. Ik belde Monika terug: “We komen!”

In Egyptische sferen

Op een zomerse zaterdagochtend reden we naar Zandvoort. Bij binnenkomst in Monika's woning viel meteen haar voorliefde op voor alles wat met Egypte te maken had. Alle muren, inclusief die van de toiletruimte

zoals ik later zag, waren behangen met foto's van reizen naar Egyptische piramides en tempelruïnes. Op tafels, kasten, boekenplanken en vensterbanken stonden beeldjes van zo'n beetje alle Egyptische (half)goden die ik ken, gebroederlijk naast brokken bergkristal en tientallen goudkleurige replica's, van groot tot klein, van de Ankh.

Ondanks de vele voorwerpen was de sfeer rustig en sereen. Op een lage marmeren salontafel in de woonkamer stonden vier keramieken geurlampjes met brandende waxinelichtjes. Ik rook salie en lavendel.

De andere deelnemers druppelden binnen, tot we in totaal met zijn zessen waren: Monika, drie vrienden van haar, mijn partner en ik. Het was gezellig. In de tuin spraken we over therapie, *healing* en spiritualiteit. We dronken kamillethee en aten Monika's zelfgebakken appeltaart. De uren vlogen voorbij. Rond half vier zag ik dat het middagje strand er niet meer in zat, want de *Stargate*-meditatie moest nog beginnen.

Monika vertelde, "dat de Sterrenpoort een interdimensionale doorgang vormt tot hogere dimensies, met *healing* tot gevolg voor wie onder de poort mediteert". Automatisch zou tijdens die meditatie "ons DNA worden gereset, omdat de poort toegang geeft tot superbewustzijn". Ze vulde aan: "Het gecreëerde energieveld onder de Sterrenpoort brengt ons in een diepe trancestaat. Dit komt door de heilige geometrische structuren, oftewel de vorm van de constructie, en het materiaal van de buizen van de poort. Er staan ons

vandaag enorme transformaties te wachten. Misschien maken we contact met buitenaardsen of Opgestegen Meesters”.

Ogenblikkelijk dacht ik aan een vriend van me, die aan automatisch schrift doet. Hij meent vaak in contact te staan met zulke Meesters, al denk ik dat zijn eigen onderbewustzijn een grotere rol speelt bij teksten gedicteerd krijgen, dan hij zelf vermoedt.

Mediteren onder de *Stargate* wilde ik best zelf ervaren, zien en eventueel geloven.

Monika: “De frequenties die we al mediterend bereiken, openen onze herinneringen aan voorgaande levens en karma wordt vanzelf opgelost.”

Zou dat werkelijk zó eenvoudig zijn? Bij cliënten in mijn praktijk die trauma’s uit hun verleden afronden, zie ik toch echt dat het meestal hard werken is om catharsis te bereiken en *healing* te bewerkstelligen. Dit zou nu zomaar uit de lucht komen vallen?

Ik riep mezelf tot de orde. Ik moest niet zo sceptisch zijn en me openstellen voor wat komen ging. De aanloop naar de *Stargate* meditatie had wat mij betreft lang genoeg geduurd. Het was na vijven en ik begon trek te krijgen in een broodje kaas.

Gelukkig, eindelijk liep Monika naar de deur van haar slaapkamer, die tot dan toe gesloten was gebleven. Met een theatraal gebaar opende ze de deur en blij lachend verkondigde ze trots: “Dit is hem dan, *mijn* Sterrenpoort!”

Boven op een groot tweepersoonsbed - met een dekbedhoes waarop de afbeelding van een gevleugelde farao te zien was - stond een open geraamte van dunne koperkleurige buizen. Een iglo-achtig gevaarte, op het bed neergezet, dat bijna het plafond raakte. Om het bed heen bleef een smal looppad over. De open metalen buisconstructie deed me denken aan de keren dat ik als kind in een bungalowtent op de camping verbleef. Met mijn ouders zetten mijn broer en ik alle genummerde aluminium tentstokken in elkaar. Zo'n buizing stond nu boven op dit tweepersoonsbed. Alleen een tentzeil dat eroverheen getrokken kon worden, ontbrak. Monika's Sterrenpoort had ik me anders voorgesteld, meer als de imposante, blauwe ringpoort uit de *Stargate*-film.

Kosmische reizen

Mijn man wachtte rustig af op wat komen ging. Daar kon ik een voorbeeld aan nemen; ik verborg mijn teleurstelling.

Monika regelde een achtergrondmuziekje en ging als eerste onder het hoge buizenframe liggen, in het midden. De anderen mochten rondom plaatsnemen, zittend op het slaapkamertapijt, met de ruggen tegen het bed aan en het hoofd bij of onder de buizen.

Monika vroeg ons de ogen te sluiten en met zachte stem leidde ze de groepsmeditatie. Ik deed mijn best, maar vond het moeilijk om me over te geven aan haar fluisterende woorden.

Iedere keer dwaalde ik af met mijn gedachten. Naar dat ene vorige leven in Soemerïë, waar ik als jonge priesteres lang moest neuriën, samen met andere 'zusterpriesteressen' om in trance te raken, voordat we energetisch konden reizen met ons zielsbewustzijn. Reizen tussen de sterren en contact maken met lichtwezens van andere planeten was toen gewoon. In een zonnetempel mediteerden we bij een grote ronde platte steen, géén poort. We visualiseerden simpelweg met gedachtenkracht een energetisch veld en daarna een speciale doorgang naar andere dimensies. Ik vond dat destijds een saaie, tijdrovende bezigheid.

Ik vroeg me af wat die buizen van nu toevoegden? Zou het sneller gaan? Ik dacht aan ons geplande strand-uitje. Stiekem keek ik op mijn horloge, bijna zes uur! Als de anderen mijn rommelende maag maar niet hoorden. Ik deed mijn ogen weer dicht - en af en toe open - om naar de rest te kijken. Iedereen was in diepe trance verzonken.

Hoe deed ik dat reizen met de ziel ook alweer in het oude Egypte? Daar was uittreden en kosmisch reizen eigenlijk voorbehouden aan ingewijde mannelijke priesters. Een kwestie van stil worden, naar binnen keren en goed focussen. Op die manier - en met behulp van de Ankh - creëerden ze hun persoonlijke intergalactische poort. Als dienende, vrouwelijke leerling-priesteres moest ik vooral toekijken en mijn mond houden.

In een ander leven, eeuwen later, in een Griekse tempel, richtte ik me op helderzien en genezen. Heel af en toe werd daar, net als in Soemerië en oud-Egypte gereisd met de ziel. Het principe was ongeveer hetzelfde: stil worden, goed focussen, uittreden en 'reizen' met een deel van je zielsbewustzijn. Als het niet lukte, omringden we ons met stukken bergkristal, om ons energieveld op een hoger trillingsniveau te krijgen.

Mediteren vond ik tegenvallen, 'reizen' naar andere dimensies had amper mijn interesse. Daarentegen vond ik mijn aardse lichaam in vorige levens boeiender.

Ik kreeg kramp in mijn benen van het op de grond zitten in een onnatuurlijke houding, zo met mijn hoofd half onder de Sterrenpoort. Anderhalf uur later sloot Monika de gezamenlijke sessie af.

"Ik ben opnieuw naar de Plejaden gereisd", riep ze vrolijk. "Het is daar zo geweldig! Vertel, wat hebben jullie ervaren?"

Eén van haar vrienden had tijdens zijn spirituele reis oranje lichtwezens ontmoet. Wat hij vertelde leek op een aflevering van *Star Trek*, waarin de meest vreemd uitgedoste buitenaardsen te zien waren. De andere vriend sprak lyrisch over zijn ontmoeting met een engelachtig wezen. Monika keek me vragend aan. Ik schudde 'nee' met mijn hoofd en zei: "Sorry, ik had moeite om erin te komen, ik heb niets gezien".

Mijn man keek me verbaasd aan en zei: "Wat gek, jij ziet altijd van alles, maar nu heb *ik* voor de verandering wat gezien! Ik geloof niet echt in vorige levens en dat je daarvan wat kan weten, maar dankzij deze poort zag ik

mezelf in oud-Egypte. Ik was daar een bouwmeester, in dienst van een of andere farao. Ik maakte calculaties voor de bouw van een kleine piramide, het toekomstige graf van de farao. Hij wilde dat die er net zo uit zou komen te zien als de Grote Piramide.” Mijn man vertelde over de verzengende hitte die hij voelde tijdens de meditatie, hoe de woestijn groen en vruchtbaar was, over goden die hij aanbad, over slaven die hij aanstuurde bij de bouw. Hij sloot af met: “Ik herinner me, dat ik als klein jochie op de kleuterschool aan de juffrouw vertelde dat ik precies wist hoe ik een piramide moest bouwen. Van klei boetseerde ik een voorbeeld, om te laten zien dat ik dat echt kon: in de vorm van een piramide met de kop van de Sfinx van Gizeh. Ze vond het raar, lachte me uit en zei dat ik beter een asbak kon kleien.”

In plaats van een geplande strandwandeling, kwam manlief terecht in herinneringen aan een vorig leven in woestijnzand. Werden zijn beelden getriggerd door het energieveld onder de *Stargate* of door de Egyptische sfeer die in Monika's huis hing?

Had ik me als controlefreak maar over kunnen geven aan Monika's meditatie, dacht ik een beetje jaloers. Daarbij vergetend, dat ik wel aan enkele van mijn vorige levens had 'gedacht'.

De enige echte *Stargate*?

Ik denk nog wel eens aan de Sterrenpoort-ervaring bij Monika. Ze had gelijk, je moet het zelf ervaren! Er zijn

vele manieren om door tijd en ruimte te reizen, en om contact te maken met wezens uit andere sferen en dimensies. Mogelijk dat het energieveld van een Sterrenpoort dankzij de combinatie van speciale buizenstructuur en -materiaal een bijzonder energieveld genereert dat daarbij een handje helpt.

Ik geef de voorkeur aan voortborduren op wat ik al in meerdere levens deed: stil worden, aandacht richten op waar je naartoe wilt en uittreden met een deel van je energieveld. Dat kan overal en altijd, zonder dat je onder een buizenpoort hoeft te gaan liggen.

Toch blijven sterrenpoorten een grote aantrekkingskracht op me uitoefenen. Net zoals *Ziggoerats*, tempeltorens gebouwd op verhoogde gebieden uit het oude Mesopotamië en Perzië (in het huidige Irak en Iran), in de vorm van terrasachtige piramides. Op *social media* gaan geruchten dat zich in de Ziggoerat van Ur de enige echte *Stargate* bevindt. Dit zou de werkelijke reden zijn waarom de VS in 2003 Irak binnenviel met een speciale militaire operatie. Volgens complottheorieën behouden machthebbers graag hun leidende positie. Wie weet, denken ze dat te kunnen doen door het vinden van de sleutel tot tijdreizen in het universum. Dat de menselijke geest zelf kan reizen in ruimte en tijd, dat zijn we in de loop der eeuwen verleerd.

5. JOMANDA EN HET KLEINE WONDER

Jomanda. Lady of the Light. Beroemd, verguisd, een mogelijke comeback... Dit verhaal gaat over de keer dat Jomanda's advies een spoorloze poes op wonderlijke wijze terugbracht.

Eind jaren negentig was *Lady of the Light* Jomanda een ver van mijn bed show voor me, ondanks mijn interesse in het paranormale. Van cliënten en collega's hoorde ik wel eens over Jomanda in Tiel, die zingend in haar blauwe japon zaalbijeenkomsten verzorgde. Mensen raakten daar spontaan in trance als ze contact maakten met andere werkelijkheden.

Een paranormaalgevoelige vriendin vertelde me dat ze tijdens zo'n bijeenkomst transparante wezens had zien zweven in de zaal, boven de personen die in trance op de grond lagen te spartelen. Geesten, engelen, energiehulp van bovenaf? Ze wist niet precies wat het was geweest, wel dat er iets bijzonders gebeurde bij Jomanda's *healingen*.

Wonderwater

In 1996 stond er bij mij thuis een oude limonadefles boven op een kast, gevuld met Lourdeswater. Cadeau gekregen van mijn schoonouders, die in de jaren vijftig van de vorige eeuw deze fles hoogstpersoonlijk hadden gevuld met heilig water uit de Lourdesgrot, nabij de plek waar de maagd Maria in 1858 verscheen aan Bernadette Soubirous. Dit getapte water zou wonderen kunnen verrichten. Alle jaren bleef de fles dicht en ongebruikt, het water erin kristalhelder. Mijn schoonouders wachtten met het openen van de fles tot een moment waarop ze *écht* een mirakel nodig zouden hebben. Dat moment kwam niet. Ze gaven de fles aan mij door omdat ik het vintage etiket mooi vond; het Maria-water was intussen bijzaak geworden.

Jomanda deed ook iets speciaals met water, ze straalde het in met goddelijke energie. Vele Jomanda-aanhangers maakten gretig gebruik van het door haar ingestraalde water dat voor of tegen van alles zou werken.

Wat mij betreft was Jomanda een spirituele vrouw die mensen hielp, op *háár* manier. Ik veronderstelde dat ze

helende gaven had, of op zijn minst moest hebben gehad in een vorig leven als priesteres. Vandaar die blauwe lange jurk, gouden sierraden en diadeem. Hedendaagse *healers* grijpen wel eens onbewust terug op oude kennis en kleding uit voorbije levens voor extra kracht en gronding.

Halverwege het jaar 1995 hadden mijn man en ik kater Ludo en poes Balthi als huisdier. De meeste planten, zelfs cactussen, lieten bij mij al snel het leven; het ontbrak me aan groene vingers. Aan kinderen durfde ik niet eens te beginnen, eerst maar eens oefenen of ik planten en huisdieren fatsoenlijk kon verzorgen en in leven houden.

Met de kater en poes was ik extreem voorzichtig. Angstvallig hield ik ze in de gaten. Ramen en deuren dicht, op straat vond ik het veel te gevaarlijk voor ze. En waar ik zo bang voor was, dat gebeurde natuurlijk.

Op een dag werd het parket in huis geboend en manlief zette alle ramen open om de kamers door te luchten. Pas uren later ontdekte hij dat Balthi was verdwenen. Via het open raam, de tuin in, de schutting over. Weg! Dagenlang zochten we, tevergeefs. In steeds grotere cirkels in onze wijk, zelfs buiten het dorp waar we woonden.

Misschien was de poes via het open veld bij een boerenschuur terechtgekomen? Manlief informeerde bij boerderijen, hij mocht in stallen kijken of ze daar misschien was. Nope. Na een maand iedere avond met een doos kattenbrokjes rammelen buiten op straat, raakten we

ervan overtuigd dat ze niet meer terugkwam. Ik heb wat afgehuild. We lieten nog 'Hoge Beloning!'-posters afdrukken met een duidelijke foto van Balthi erop. Flyerden in alle straten van onze wijk en hingen de posters op bij supermarkten en dierenartspraktijken in de regio. Geen reactie.

Na vijf maanden zoeken en hopen gaven we het op. Om Balthi's lege plek in huis te vullen haalden we uit het asiel een nieuw huisdier, kater Tommie.

Jomanda's advies

Driekwart jaar na Balthi's verdwijning zaten mijn man en ik op een zondagavond in de auto, op weg naar huis. Ik zette de radio aan en viel midden in een gesprek dat een interviewer hield met een vrouw. Omdat het over wonderen en ingestraald water ging, draaide ik de volumeknop hoger. Waar ging dit over?

Jomanda uit Tiel was aan het woord. Ze vertelde dat iedereen thuis een fles kraanwater voor de radio-luidsprekers kon neerzetten, dan zou zij dat water instralen. Ik moest lachen en dacht aan de fles Lourdeswater die op de kast stond te niksen. Misschien had ik dat wonderwater moeten gebruiken om de poes terug naar huis te laten keren? Niet aan gedacht. Ik zag me geen water sprenkelen om een mirakel te laten gebeuren. Tegelijkertijd vond ik 'water instralen' een sympathiek gebaar van Jomanda. Luisteraars waren blij met haar 'goddelijke instraling' en kwaad deed ze er niet mee.

Het interview ging verder over wonderen die met het ingestraalde water konden worden verricht. Jomanda legde uit dat *á*lle mensen zelf kleine wonderen kunnen laten gebeuren, als de intentie maar zuiver is. Ze zei: “Is er iets wat je heel graag wenst, lever daar dan ook iets voor in.”

Wat zou het een wonder zijn als Balthi nog leefde. En een nog groter wonder als ze terugkwam, gezond en wel. Manlief en ik bespraken wat we in ruil voor haar terugkomst konden geven. De poes was al maanden spoorloos verdwenen en intensief zoeken en flyeren had niets opgeleverd.

Ik zei: “We kunnen plechtig beloven dat als ze terugkomt, ál onze poezen voortaan naar buiten mogen.” Dit leek me een faire ruil, gezien mijn angst om ze kwijt te raken. Leren loslaten vond ik verschrikkelijk lastig.

Nadat het interview was afgelopen zette ik de autoradio uit en we beloofden plechtig hardop: “Laat Jomanda een wonder verrichten. Als Balthi opduikt, mag ze voortaan naar buiten en krijgt ze een kattenluikje.”

Mirakel

De volgende ochtend (!) werd ik gebeld door een onbekende vrouw. Ze woonde een paar straten verderop en zei: “Ik heb uw poster een keer zien hangen bij de dierenarts. Volgens mij is uw poes bij ons komen aanlopen. Als zij het echt is, krijg ik dan het vindersonderloon?”

“Ja, natuurlijk.” Ik kon me nauwelijks voorstellen dat het werkelijk om Balthi ging. Op zondagavond een wens

uitspreken en de kosmos in slingeren, op maandagochtend al een reactie krijgen?

Een kwartier later stond ik in de woonkamer bij de mevrouw die me had gebeld. Ze wees naar een blauwgrijze poes die prinsesheerlijk uitgestrekt op de radio-tuner-versterker lag. Precies zoals Balthi altijd bij ons op eenzelfde apparaat in de kamer lag te slapen. Ze was het echt! Dikker, dat wel. Ze hoorde mijn stem, strekte haar pootjes, rekte zich uit, sprong van het apparaat af en kwam prrr-end aangelopen.

Voorzichtig pakte ik haar op. Ze gaf kopjes. De vrouw vertelde dat ze deze poes vaak in de buurt van een friteskraam had zien rondscharrelen in de wintermaanden. Pas sinds een week kwam ze bij haar in de tuin. Omdat ze een keer ergens een 'poes vermist'-poster had zien hangen, belde ze de plaatselijke dierenartspraktijk om te vragen of die poster daar misschien nog hing en of er een telefoonnummer op stond. Daarna belde ze mij.

De maanden vrijheid hadden Balthi goed gedaan. Ze had zeker geen hongergeleden, wel was ze verwilderd en haar vacht zag er vies uit. In plaats van blij te zijn dat ze terecht was, dacht ik: 'O nee, nu moet ik me echt aan mijn belofte houden, dat ze voortaan naar buiten mag.'

Thuis blies Balthi nog een paar keer venijnig naar haar opvolger, kater Tommie, maar uiteindelijk konden ze na verloop van tijd alle drie door één (eigen) deur, want het kattenluikje kwam er binnen een maand.

Aan wie het wilde horen vertelde ik: “Zonder Jomanda waren we Balthi nog steeds kwijt geweest en hadden onze poezen nooit van hun vrijheid mogen genieten.”

Gelukkig gebeuren er altijd en overal kleine mirakeltjes. Dankzij positieve gedachten, vurige wensen met zuivere intentie, heilig Mariawater of goddelijk ingestraald Jomandawater. Dus wat mij betreft, geen kwaad woord over de spirituele dame uit Tiel. Via het radioprogramma zette ze me aan het denken: mirakels zijn binnen ieders handbereik, als je ze met de juiste intentie aanvraagt bij het universum.

In 2007 bracht ik de nog steeds ongebruikte fles Lourdeswater, samen met andere overbodige spullen, naar de kringloopwinkel in het Brabantse Etten-Leur. Op het fraaie vintage etiket stond met blauwe balpen geschreven: Lourdeswater! Ik hoop van harte dat deze fles door iemand is meegenomen die een groot wonder nodig had.

6. OP STAP MET GEESTEN

Ik heb er niet altijd zin in, of tijd voor: contact met overledenen. Om aandacht vragende geesten 'parkeer' ik af en toe tijdelijk in de grote tuin achter ons huis. Net zolang totdat die entiteiten weer van zich laten horen.

Met vriend Mark sprak ik af om gezellig een hapje te gaan eten. 's Avonds bijpraten in een restaurant over zijn vakantie en van gedachten wisselen over spirituele onderwerpen. Samen zouden we met mijn auto naar Breda rijden, omdat een parkeerplek vinden in het centrum lastig is.

Op het moment dat hij in mijn Mini plaatsnam op de passagiersstoel, gebeurde er iets merkwaardigs. Voor mijn gevoel zakte de auto diep door zijn assen. Niet echt, maar in mijn verbeelding.

“Jeetje, wie heb jij allemaal bij je?” reageerde ik instinctief. “Ik weet dat je meer dan 100 kilo weegt, maar daarvan zakt de bodem van mijn autootje niet richting straatstenen. Wat voor aangehechte energie heb je bij je?”

Hij grijnsde breeduit: “Een bosje dode onderduikers, ze moeten bij jou zijn.”

’s Middags had Mark een bezoek gebracht aan een vervallen, te koop staande boerderij in een dorp vlakbij zijn woonplaats. Hij zocht al maanden tevergeefs naar een vrijstaande woning in het buitengebied. Hij vertelde: “In die boerderij kreeg ik een rondleiding van een oude man. Hij liet me op zolder een schuilplek zien waar Joodse onderduikers hadden gezeten in de Tweede Wereldoorlog. Ze waren verraden, ontdekt en buiten naast de boerderij doodgeschoten. Hun zielen hingen daar nog. Als ik me erop concentreerde, kon ik ze voelen. Omdat jij veel weet van geesten, heb ik tegen die zielen gezegd ‘kom maar met me mee, ik ga dadelijk naar iemand die weet wat ze met jullie aan moet’.” “Lekker, zeg”, reageerde ik, “had ze daar gelaten. We gaan uit eten, hiervoor heb ik nu geen tijd. Ik parkeer ze wel even bij mij in de tuin, dan zoek ik een andere keer uit hoe of wat.”

Met gedachtenkracht dirigeerde ik de zielsenergieën uit mijn auto naar een verre uithoek in de tuin. Ogen-

blikkelijk voelde m'n Mini een stuk lichter aan. Ik startte de motor en we vertrokken zonder extra energetische inzittenden.

Na een fijne avond was ik de volgende ochtend het 'bosje onderduikers' vergeten. Ik had meer aan mijn hoofd dan niet geïnviteerde zielsenergieën de weg naar Het Licht wijzen.

Waar willen jullie naartoe?

Na verloop van enkele maanden kreeg ik steeds vaker cliënten in mijn praktijk regressie- en reïncarnatietherapie die last hadden van plakkende energie van overleden personen. Nieuwe cliënten meldden zich met lichamelijke klachten zoals extreme vermoeidheid en overgewicht, mede veroorzaakt door entiteiten die zich in hun energieveld ophielden. Zielsenergieën van overleden personen bedelden vanaf 'de ander kant' bij cliënten om aandacht, wilden contact maken en berichtjes doorgeven aan nabestaanden.

Ik miste deze spiegelende signalen; problemen van cliënten zeggen veel over waarmee een therapeut zelf worstelt. Pas nadat een helderziende cliënte in mijn praktijk lang door het raam naar buiten staarde en tenslotte zei: "Wat zie ik daar toch steeds bewegen achter in jouw tuin? Iets grijzigs. Geesten?", herinnerde ik me de gedane belofte dat ik contact zou opnemen met de zielen die geduldig op me wachtten.

Tijd om af te stemmen op de energiewolk met omgekomen oorlogsonderduikers. Gelukkig maar dat tijd

rekbaar is in andere sferen - het universum is één grote zee van tijdloze energiestromen - want ik voelde me een beetje bezwaard dat ik ze compleet was vergeten.

Ik concentreerde me op de geesten in de tuin en startte een vorm van gedachtencommunicatie. De zielen moesten gaan begrijpen wat er in het verleden was gebeurd. Dat ze bij leven in oorlogstijd in een Brabantse boerderij onderdak hadden gevonden en dat ze daar op zolder mochten onderduiken. Dat ze waren verraden, ontdekt door 'politie' (NSB'ers die samenwerkten met de Duitse bezetter) en waren doodgeschoten. Hun ontzielde lichamen waren weggevoerd vanaf het erf van de boerderij, maar hun zielsenergie bleef op die locatie hangen. De schrik en verbazing over hun dood was te groot, emoties onverwerkt.

De groep zielen keek vreemd op toen ik ze te verstaan gaf dat de oorlog al lang en breed voorbij was. "Waar zouden jullie naartoe willen?" vroeg ik. De groep bestond uit zeven entiteiten (vier omgekomen mannen en drie vrouwen): ze wilden graag bij elkaar blijven. Hun 'woordvoerder' liet weten dat ze als één groep naar een veilige stek wilden. Meer kreeg ik er niet uit. Overgaan naar Het Licht of hereniging met andere zielen had niet hun belangstelling, hoezeer ik ze ook in die richting stuurde.

Zo 1-2-3 wist ik niets passends en ik vroeg of ik hierover na mocht denken. Wat meer aardse tijd kon er nog wel bij. Ik beloofde de geesten erop terug te komen.

Tussenstop naar Het Licht: een kerk

Een week later zag ik Esther, een hoogsensitieve vriendin. We spraken af in een nieuw vegetarisch restaurant in Gorinchem.

Nadat we elkaar enthousiast hadden begroet, zei ze: “Ik zag net een groepje geesten achter jou aan hobbelen. Horen die bij jou?”

“Dat zullen mijn onderduikers uit de tuin zijn. Ik moet je nog een heel verhaal vertellen over een groepje zielen dat ik ergens moet onderbrengen, maar ik weet niet precies waar. Het gaat om overleden Joodse onderduikers uit de Tweede Wereldoorlog.”

“Dan moeten ze vast bij mij zijn, je weet toch dat ik Joodse roots heb?”

Het universum was goed op dreef. Misschien wist Esther inderdaad een perfect heenkomen voor de zielen die ik op sleeptouw had genomen.

Tijdens ons diner zweefde de wolk zielsenergieën boven ons tafeltje in het restaurant. We werden er giechelig van. Niemand die het zag, behalve wij.

Na afloop van het etentje liepen we terug naar onze auto's, die aan de rand van het centrum op een groot parkeerplein stonden. Het was laat op de avond en donker, we raakten de weg kwijt. De groep zielen zweefde op een afstand van een meter of vier, achter ons aan. We liepen de ene na de andere doodlopende straat in en kwamen telkens 'verboden toegangsborden' tegen.

Ik lachte: “Het loopt iedere keer dood. Dat krijg je met dode onderduikers. We zijn verdwaald, net als zij. Ze willen ons vast iets duidelijk maken.” Kwam het door de gedronken glas wijn of onze nervositeit dat we met geesten op stap waren, dat we de slappe lach kregen? Met Esthers smartphone maakten we hikkend van de lach een selfie toen de volgende straat wéér doodliep en we eindigden in een donker steegje met afvalbakken. “Zullen we ze hier achterlaten?”

“Nee joh, dat kunnen we niet maken.”

“Weet je”, zei Esther opeens resoluut, “ik denk dat ze dáárheen willen.” Ze wees naar een verlichte kerktoeren. “Ik weet het zeker!” Hardop legde ze uit aan de groep zielen dat ze in *die* kerk veilig zouden zijn, zo lang ze maar wilden. Floep, tot ons beider verbazing en opluchting zweefde ‘het bosje onderduikers’ die kant uit. “Ze zijn weg!” riep ik enthousiast, “goed gedaan, Es.”

We liepen één straat terug en kwamen terecht op de parkeerplaats waar onze auto’s stonden. Missie onderduikers geslaagd.

De volgende ochtend ontving ik een Whatsappje van Esther: “Bij het ontbijt vertelde ik het verhaal van die dolende zielen, aan de familie waar ik overnachtte. Zij zijn Joods en weten veel over geschiedenis. Ze wisten me te vertellen dat de pastor van die kerk in Gorinchem tijdens de oorlog onderduikers had geholpen. Hij was gereformeerd, maar gaf Joden toch een schuilplek in zijn kerk.”

Een rilling ging door me heen, kippenvel stond op mijn armen. Raak! De zielen waren op de juiste locatie aanbeland. Soms zijn zielen van overleden personen de weg kwijt, soms voelen ze zelf aan waar ze - tijdelijk - goed of nog beter op hun plaats zijn. Niet iedere geest heeft direct de behoefte om naar hogere sferen of Het Licht af te reizen, zelfs al willen paranormaargevoelige personen daarbij assisteren.

Deze Joodse zielen hadden een tussenstop nodig. In oorlogstijd arriveerden ze, bij leven, via verschillende onderduikadressen dankzij hulp van mensen in het verzet, op de Brabantse boerderij waar vriend Mark ze tientallen jaren na hun dood opmerkte. De gedachte: *als groep worden we iedere keer verplaatst en dan blijven we veilig*, zorgde ervoor dat ze als entiteiten op eenzelfde manier als energiewolk verder stroomden in andere sferen ná hun dood. Mark leverde de groep zielen bij mij af, ik parkeerde ze in de achtertuin en 'verborg' ze daar. Daarna verplaatste ik ze energetisch gezien als energie-wolk richting Gorinchem, waar Joodse zielsverwant Esther een passende volgende schuilplaats aanwees: de kerk waar de energie veilig genoeg aanvoelde voor Joden.

Zielen leggen hun eigen route af, met of zonder onze hulp.

De selfie die we die avond schaterlachend maakten, kon ik niet meer terugvinden tussen oude afbeeldingen op mijn pc. Jammer, dat was leuk geweest voor bij dit verhaal. Maar ik herinner me levendig hoe we daar

stonden: Esther en ik hikkend van de lach in het donker, bij een lantaarnpaal met bord 'doodlopende weg'.

Inmiddels zijn er meer dan vijftien jaren verstreken. Ik hoef maar tegen Mark of Esther te zeggen: "Weet je nog, dat bosje onderduikers..." en de gebeurtenissen staan ons alle drie weer helder voor de geest.

7. DE MYSTERIEUZE RAADGEVER

Mysterieuze raadgevers die plotseling opduiken en weer verdwijnen. Ze bestaan. Ik maakte het één keer mee. Een onbekende man reisde naar me toe vanuit Denemarken omdat hij 'iets belangrijks moest vertellen'.

Van de week hoorde ik twee bijzondere verhalen. Een vriendin werd in een druk winkelcentrum staande gehouden door een haar totaal onbekende oudere vrouw. Die pakte haar zomaar stevig vast bij de arm, keek haar indringend aan en zei: "Vanaf nú moet je echt beter voor jezelf zorgen. Je hebt te lang voor jouw demente

moeder gezorgd.” Zonder verdere reactie af te wachten draaide de vrouw zich om en verdween tussen het winkelende publiek. Haar opmerking maakte indruk op mijn vriendin vanwege de manier waarop dit gebeurde en de tamelijk strenge toon waarop de woorden waren uitgesproken.

Hoe kon een onbekende weten dat dit juist was? Dat ze een dementerende moeder had waarvoor de jarenlange zorg zwaar woog. Een wilde gok? Was de onbekende vrouw misschien in de war of zelf dement? Energie van twee personen die elkaar aantrok?

En ik sprak een zakenman van middelbare leeftijd. Hij passeerde een universiteitsgebouw. Opeens botste een jonge rennende student hard tegen hem op. Hij struikelde en viel, wilde roepen ‘Kijk uit, sukkel!’, maar de jongen hielp hem razendsnel overeind en fluisterde hem in het oor: “Luister naar je hart, volg je gevoel.” De student rende verder, raakte uit zicht en liet de zakenman verbluft achter.

Naar zijn hart luisteren? Daar was hij veel te nuchter voor. Toch bleef deze opmerking lang nazinderen.

Twee voorbeelden van plotselinge ontmoetingen met vreemden, waarbij dat wat gezegd werd diepe indruk maakte en tot nadenken stemde. De raadgevers doemden onverwacht op, maakten kort lichamelijk contact, zeiden iets essentieels... en verdwenen spoorloos. Waren dit gewone passanten met lukrake, juiste opmerkingen? Wonderlijke ontmoetingen met engelen in mensengedaanten?

Door beide verhalen dacht ik terug aan een bizar bezoek, jaren geleden, een ontmoeting die flinke indruk op me maakte.

Dertien

Het gebeurde op een zaterdag in het voorjaar. Ik woonde nog in ons vorige huis, op nummer dertien. Destijds verklaarden burea, familie en vrienden me voor gek omdat ik in dat huis met een ongeluksgetal durfde te gaan wonen. Wonen op nummer dertien stond volgens hen gelijk aan vragen om moeilijkheden. Mijn partner en ik zagen dit getal positiever, want dertien staat ook voor transformatie, we vonden het prima. Achteraf terugkijkend op die periode maakten we juist op die woonplek de nodige, meestal prettige, veranderingen mee op persoonlijk en spiritueel vlak. Maar goed, die dag was het een warme, zonnige voorjaarsochtend. Mijn man was buiten het gras aan het maaien en ik was binnen in de praktijkruimte dossiers aan het bijwerken. Voor ons doen waren we vroeg op, want in het weekend slapen we graag uit.

Rond half tien rinkelde de telefoon. Omdat ik vrij had, had ik geen zin om op te nemen en liet ik het apparaat overgaan. Na een derde, lange rinkelreeks begon ik me te ergeren. Wat kon er zo dringend zijn dat een beller het bleef proberen op de vaste lijn? Dit was nog voordat iedereen een smartphone had met nummerherkenning. Na de vierde keer lang rinkelen nam ik toch maar op. Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een lichte, rustige mannenstem. Engels met een Duits accent.

“Hello, are you Marianne?”

Na mijn *“Yes, who is this?”* ging hij gedecideerd verder zonder zijn naam te noemen. *“Yesterday I took the train from Denmark to the Netherlands. I must see you, today.”* De man belde vanaf een treinstation ergens in het midden van Nederland en zei dat hij er nú aankwam. Hij moest nog één keer overstappen en zou dan op station Tilburg een taxi pakken voor het laatste stuk.

Wat?! De eerste reactie die door mijn hoofd schoot, was: ben jij gek, dat gaat niet door, het is mijn vrije dag! In het Engels legde ik uit dat cliënten tevoren een afspraak hoorden in te plannen. Je kon niet zomaar plompverloren bellen om te zeggen dat je eraan kwam. Hij verontschuldigde zich, maar hield tegelijkertijd voet bij stuk: hij wilde me spreken en wel die middag! Een therapieconsult had hij niet nodig, hij wilde me alleen iets belangrijks komen vertellen. Iets dat ik *móest* weten. *“It’s important. You need to know! Today!”*

Ik zuchtte en ging overstag. Zijn energie voelde prettig aan, maar dat hij er nú aankwam vond ik hoogst irritant. Daar ging mijn vrije zaterdag. Waarom stemde ik toe? Zo kende ik mezelf niet.

Zwichtte ik voor zijn aanhoudende druk? Omdat-ie aardig klonk? Kon ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen? Wat zou hij te vertellen hebben dat niet kon wachten?

Ik legde de hoorn terug op het toestel, opende het raam en riep naar mijn in de tuin klussende echtgenoot dat ik ’s middags bezoek zou krijgen van iemand uit Denemarken, een man die me wilde spreken. Hij vond het

raar, maar als ik met mooi weer binnen wilde blijven, mocht ik dat zelf weten. Hij had genoeg tuinwerk te doen.

Turquoise energie

De Deen arriveerde per taxi, tegen half drie. Pal voor onze voordeur stapte hij uit. Een knappe verschijning, lang en slank. Een veertiger. Attachékoffer en colbertjasje in de ene hand, routebeschrijving op papier in de andere. Aan zijn nette, kreukvrije donkerblauwe pantalon en wit overhemd was niet te zien dat hij uren in de trein had gezeten of lang gereisd had.

Hij had glanzend, golvend halflang blond haar tot op de schouders, helderblauwe ogen. Alsof hij zo was weggelopen uit een reclamecommercial voor shampoo.

"It's you!" riep hij opgetogen, toen hij me in de deuropening van ons huis zag staan. Hij liep op me af en stak zijn hand uit; aarzelend drukte ik de zijne. Vanaf exact dat moment voelde ik hoe we omsloten werden door een bruisende blauwturquoise energiestroom, die om ons heen een bubbel vormde. Een gigantische *energy flow* die ik niet eerder had meegemaakt en die me later ook nooit meer is overkomen.

Onze aura's mengden zich, onze energieën bewogen zich vloeiend binnen deze bubbel als rustig golvend water dat zachtjes tegen een oever klotste.

Hij was vrijdagavond uit Denemarken vertrokken omdat hij "ineens sterk de impuls voelde om onmiddellijk naar me toe te reizen". Hij kreeg vaker zulke ingevingen en

nam ze bloedserieus. Ondanks de lange reis die hij achter de rug had, sloeg hij aangeboden koffie of thee af. Hij wilde geen water, hoefde niets te eten, had niets nodig, maakte geen gebruik van het toilet.

Ik herinner me nog dat ik me afvroeg of dit gesprek wel echt gebeurde en of *hij* wel echt was? Zeker toen hij voorwerpen aanwees die op een kast in de praktijkruimte lagen, persoonlijke attributen die me dierbaar waren. Bij ieder voorwerp vertelde hij wat dit beeldje, dat sieraad of dat van een cliënt gekregen cadeautje voor me betekende. Privéinformatie die hij onmogelijk kon weten! Hij zag de stijgende verbazing op mijn gezicht en zei: "Ruim tien jaar geleden heb ik over deze ontmoeting met jou gedroomd. In die droom zag ik heel gedetailleerd deze kamer met jouw spullen. Ik wist dat ik je op een dag zou gaan opzoeken in Nederland, alleen niet precies wanneer. Ik wachtte de impuls af om te gaan, en die kwam gisteren. Direct daarop nam ik de trein."

De hele middag verliep alsof alles zo hoorde te gaan. Vloeiend, vanzelfsprekend. We hadden het over voorspellende dromen, helderzien, en hoe dat in elkaar kon steken. Over mijn angst om de toekomst juist te kunnen voorspellen. Wat kon ik doen met indrukken over gebeurtenissen die ik doorkreeg, maar die pas jaren later zouden plaatsvinden?

Om mijn eigen angsten te bezweren werkte ik in die tijd aan een roman over paranormale waarnemingen. De buitenlandse bezoeker stelde me gerust en beaamde dat sommige helderzienden nu eenmaal ver vooruit in

de tijd iets kunnen weten of zien. Hij was daar het levende bewijs van. Jaren voor zijn komst naar mij had hij immers al voorwerpen in mijn praktijkruimte zien staan, tot in detail. Lang voordat ik op nummer dertien ging wonen en daar mijn praktijk startte. Ik hoefde niet bang te zijn voor mijn helderziende talent, zei hij, "Het is vaak een kwestie van geduldig afwachten tot voorspellende beelden zich ontvouwen in de realiteit van alledag. Dat is wat ik je wil meegeven."

Magie

Tegen zes uur vertrok hij. Hij wilde niet blijven mee-eten, wilde niet dat ik een taxi voor hem belde die hem naar het station zou brengen. Ten afscheid schudde hij me vriendelijk en stevig de hand. De turquoise energie-bubbel waar we drie uur in hadden gezeten, loste op. Alsof door het opnieuw handen schudden een energiedouchekraan werd dichtgedraaid. Hij keerde zich om en stapte over de drempel van de voordeur naar buiten, stak groetend zijn hand op naar mijn man, die in de verte tuingereedschap opborg in de garage. Lachend wees hij naar het bordje op de gevel met ons huisnummer en zei: *"Thirteen! A magic number!"*

Ik knipperde met mijn ogen tegen het licht van de ondergaande zon bij de deur. Hè, waar was hij nou gebleven? In de straat liep hij niet meer. Ik keek van links naar rechts. Hij was verdwenen!

Aan mijn partner, die de grasmaaier opruimde, vroeg ik:
“Zag je hem net weggaan?”

“Nee.”

“Hij groette je nog.”

“Niet gezien.”

“Je hebt hem toch wel zien aankomen met de taxi?”

“Ja, die man uit het buitenland, die persé vanmiddag een therapiesessie wilde. Jullie zaten de hele middag bij elkaar. Ik dacht, zijn ze onderhand nog niet klaar. Was het echt iemand die uit Denemarken kwam?”

Bij deze vraag realiseerde ik me, dat ik niet eens wist hoe de man heette. Had hij zijn naam wel genoemd? Omdat het geen consult betrof maakte ik geen aantekeningen van ons gesprek. Overrompeld door de kabbelende turquoise energiegolf en -bubbel had ik niet meer naar zijn naam en adres gevraagd. Wel had ik hem een papiertje meegegeven met daarop het adres van een collega in Duitsland. Dat leek me dichter bij hem in de buurt, mocht hij alsnog reïncarnatietherapie overwegen. Die collega heb ik een maand later gebeld om te vragen of er een Engelsspreekende Deen contact met hem had opgenomen, wat niet het geval was.

Nooit vernam ik meer iets van de naamloze buitenlandse bezoeker. Of hij echt was? Ik neem aan van wel. Ik kan me niet voorstellen dat ons huisnummer een aantrekkingskracht had op engelen die mij een boodschap wilden brengen. Zo belangrijk ben ik niet; een aparte ervaring was het wel.

In de loop der jaren leerde ik geduld hebben. Het blijft afwachten wanneer en of toekomstvisioenen wel of niet, of deels, uitkomen. De mysterieuze Deense raadgever leerde me dat voorspellende beelden zich vanzelf ontvouwen in de realiteit van alledag en dat zo iets af en toe pas na jaren gebeurt. Ik blijf dat magisch vinden, dat je indrukken kunt krijgen van gebeurtenissen die nog moeten plaatsvinden. Maar een beetje magie in het leven is net zo mooi als geloven dat er soms een engel voorbijkomt met een belangrijk advies. Het universum regelt de verpakking van de boodschapper.

8. RUSSISCHE GEEST

Maartje heeft last van een dichtzittend oor. Niets helpt. Totdat ze zich bewust wordt van energie van een aangehechte overledene. Geest weg, oor in orde!

Maartje (30) heeft last van een dichtzittend oor. Ze zegt: "Eerst dacht ik dat het snel over zou gaan, maar mijn oor blijft maar dicht zitten. Nu al een maand of vier." Ze heeft zelf al gekeken naar de symbolische betekenis van 'niks horen' en ze besteedde aandacht aan onderwerpen waar ze liever niet naar wilde luisteren. "Ook keek mijn huisarts met zo'n lampje in mijn oren. Hij vond niets bijzonders, ik hoefde niet naar een KNO-arts toe."

Hij zei dat ik geduld moet hebben, dat het vanzelf overgaat. Maar ik ben het zat! Links is alles in orde, maar rechts weigert dienst. Daarmee hoor ik alleen zware geluiden en gedreun in de verte.”

Terwijl ze vertelt hoe lastig dat is, doemt er in mijn hoofd een beeld op van een donkerbruine bontmuts, met zijflappen om oren extra warmte te kunnen bieden. Het beeld voelt aan als recent, en niet afkomstig uit een voorbij leven van Maartje.

Paranormaal waarnemen op bestelling is niet eenvoudig, ik moet er even inkomen. Hoe meer Maartje vertelt over haar dichtzittende oor, hoe meer informatie er tot me komt. Tegelijkertijd manifesteert zich in de ruimte waar we samen zitten, een grote wolk energie die niet van Maartje is, maar die wel aan haar aura kleeft: zielsenergie van een overleden man.

“Je hebt energie bij je van iemand anders. Eens luisteren wat hij te zeggen heeft.”

Scherpschutter

Ik concentreer me op de manshoge energiewolk. De bontmuts die ik eerder zag, hoort bij een trotse man van een jaar of dertig, met een fors postuur. Een militair. Aan de achterzijde van de muts hangt als geluksbrenger een berenklauw. Als 12-jarige jongen schoot hij zijn eerste, wilde beer. Hij leerde het schieten van zijn vader. Ik zie besneeuwde berkenbossen. Siberië, Rusland? Kortgeleden is de man om het leven gekomen bij een explosie. Ik vraag me af of hij dat doorheeft. Zijn

legeruniform ziet er morsig uit, het past niet goed en er zitten bloedvlekken op.

Op zielsniveau maak ik beter contact met de overleden man. Ik vraag hem of hij me wat wil laten zien over zijn laatste momenten, toen hij nog in leven was. Hij reageert verbaast. Is hij dan dood?

Er komen nieuwe beelden De man zit weggedoken onder een zolderraam van een verlaten boerderij. Een deel van het vensterglas ontbreekt. Hij houdt zijn geweer met opzetvizier vast. Een Russische scherpshutter!

Banden met munitiepatronen lopen kruislings over zijn uniform. Nog meer munitie, op de grond naast hem. Op de vloer liggen vijf geopende lege blikken bonen, en flessen waarin sterke drank heeft gezeten. De militair verschanste zich in een verlaten boerderij, Oekraïense strijdkrachten in de gaten houdend.

Ik vertel Maartje wat ik te weten kom. Ze zegt: “Vanacht droomde ik over Russische soldaten die in gevecht waren met het Oekraïense leger. Ik hoorde gedreun van ontploffingen. Gedempte, zware geluiden. Dat hoort bij die man.”

“Heb je speciale interesse in de oorlog tussen Rusland en de Oekraïne die nu gaande is? Een geest zoekt je zelden zonder reden op, meestal is er sprake van een vorm van aantrekkingskracht.”

Maartje antwoordt: “Ik ben pro Rusland en ik volg het oorlogsnieuws. In vorige levens ben ik vaak soldaat geweest en ik heb medelijden met soldaten die sneuvelen

omdat machthebbers oorlog willen voeren. De gewone man is altijd de dupe. Russische militairen hebben een streepje voor. Ik hou van Rusland, de cultuur, de taal, de muziek, de mensen.”

“Toen je opeens zo’n last van je oor kreeg, vier maanden geleden, waar was je toen mee bezig?”

“Met avonden organiseren die in het teken stonden van Poetin en zijn leger. Samen met een paar goede vrienden wilde ik anderen laten zien dat we in Nederland meeleven met de Russen. Er wordt al genoeg gedaan voor Oekraïense vluchtelingen.”

Wodka soldaat maken

Op één van die georganiseerde pro Russische bijeenkomsten had Maartje flink gedronken. Na vijftien shotjes wodka ging ze ‘out’. Precies op dat moment was haar aura toegankelijker dan gemiddeld voor voorbijwapperende geesten.

De dolende zielsenergie van de overleden Russische scherpschutter voelde zich aangetrokken tot Maartjes energieveld en kroop als het ware haar aura binnen. Haar persoonlijke overtuiging dat ‘soldaten beter dienst kunnen weigeren in plaats van zich overhoop te laten schieten’, sloot aan bij de gedachte van de pas gestorven soldaat, die zich in zijn laatste uren afvroeg of hij zich misschien toch niet te snel had aangemeld bij het leger. En er was een overeenkomst in de grote hoeveelheid ‘drank om overeind te blijven’.

De scherpschutter hoorde doffe geluiden van naderende explosies, voelde een grote schokgolf en ‘was weg’. De boerderij werd aan flarden geschoten door Oekraïense tanks. De tot dan toe gelukbrengende berenmuts bood geen bescherming meer.

Sindsdien zwierf zijn ziel rond, totdat hij de pro Russische Maartje tegenkwam. Hij ging in de buurt van haar aura hangen en bezorgde haar zo een dichtzittend oor, ‘dat dienstweigerde’.

Ongewild aangehechte zielsenergie mag je loslaten, zeker wanneer je er geen behoefte aan hebt. Wanneer ik dat Maartje vertel, gebeurt er iets verrassends.

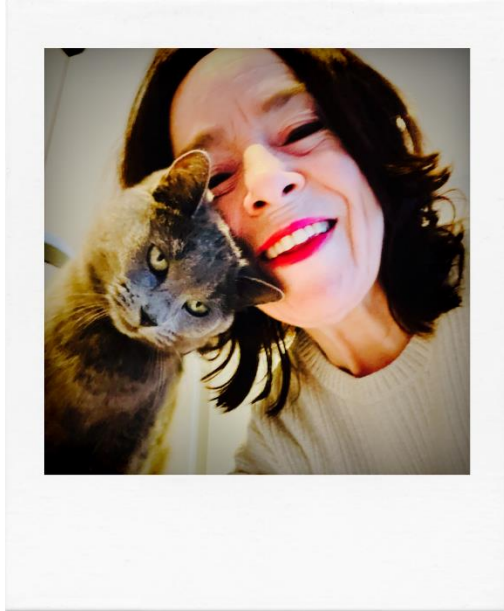
De mannelijke energiewolk wordt kleiner en de entiteit verdwijnt uit mijn praktijkruimte. Maartje kijkt me scherp aan en zegt: “Mijn oor is open en doet het weer!” Ze barst in lachen uit. “Weet je”, zegt ze, “dat ik de laatste weken wodka dronk bij het leven”.

‘Samen’ met de overleden scherpschutter maakte ze flessen wodka soldaat, vanuit een soort kameraadschappelijk gevoel. Maartje: “Vanaf het moment dat die geest bij me was stond er standaard een fles Russische wodka bij mij thuis op het keukenaanrecht. Ik deed wodka door de jus, over ijs, dronk een glaasje voor het slapen gaan. Maar ik ben blij dat hij nu weg is. Mijn oor kan prima zonder hem.”

***

Wil je meer en andere gratis e-books lezen over reïncarnatietherapie en werken met vorige levens, kijk dan op www.vorigelevens.nl

WIE MAAKTE DIT E-BOOK?

[Marianne Notschaele-den Boer](#) is regressie- en reïncarnatietherapeut én auteur van boeken en artikelen over vorige levens, reïncarnatie(therapie) en paranormale ervaringen.

www.vorigelevens.nl

www.mariannenotschaele.nl

[Blog Vorige Levens](#)